

Ми тут: <http://www.kmpzt.org.ua> На фейсбуці — у групі "ПРОМІНЬ ПРОСВІТИ ЄДНАННЯ"

Державний ландшафтний заказник «Балка Північна Червона»: полігон профанації заповідної справи в Україні

(Читайте на 3-й стор.)

ПАМ'ЯТНИК ПЕТРУ КАЛНИШЕВСЬКОМУ і пристосовницького штибу влада «вчорашніх»

На узбережжі Саксагані в Кривому Розі, біля мосту, на місці скульптурних утворень з бетону, що стосувалися машинобудування, з'явився пам'ятник Петру Івановичу КАЛНИШЕВСЬКОМУ, останньому кошовому отаману Запорозької Січі. Що цікаво, відкривали його ті ж владці, що затято опиралися процесу декомунізації в місті. Хоча нічого дивного в тому немає, бо всім активістам українського громадянського суспільства добре відомий пристосовницький характер місцевої влади. Вони ж бо «вчорашні», які не схвалювали Революцію гідності. А тому й вирішили, швидше за все, увічнити не тільки ті три ЗМІ, що їм вірно служать, назвами зупинок громадського транспорту в місті, а й потурбуватися про те, щоб якось зберегтися на своїх постах у складній обстановці перед виборами. Та тільки те, що вони освячували пам'ятник Петру КАЛНИШЕВСЬКОМУ під знаком Москви, а не Києва під час війни із сьогочасними ординцями, красномовно свідчить, ким вони є насправді.

І що з того, що замість кінотеатру імені ЛЕНІНА, буде тепер церква, а на місці вождя світового пролетаріату тепер стоїть святий МИКОЛАЙ. Для них головне - бути «во главе всево етого процесса». А тому спілкуються з нами вже українською, навіть із плакатів. Треба ж якось підвищувати свою значимість у нових умовах розвитку.

Іван БІЛОХРЕСТ

На світлині: пам'ятник Петру КАЛНИШЕВСЬКОМУ

Авторитетна думка

Яке обличчя Третьої світової війни?

Обличчям кожної війни є її зброя – точніше, її потворні наслідки.

Винаходом Першої світової війни були хімічні снаряди, начинені отруйним газом. Вони знищували передусім людей. Отож обличчям тієї війни стали трупи солдатів, спотворені хлором чи іпритом. Нове слово Другої світової війни – це авіаційні бомби. Їхніми головними цілями були інфраструктура міст і сіл, а також військові колони суперника. Відтак обличчям тієї війни стали руїни Варшави, Ковентрі, Сталінграда чи Дрездена.

Відступ нацистів із Радянського Союзу освітився тогочасним винаходом – «катюшами», які ознаменували початок ракетної ери. Вони поєднували в собі хімічну зброю Першої світової з нищівністю Другої. Так проявилось обличчя тієї ери – ракетні траси на тлі нічного неба. Символом «холодної» війни стала атомна бомба. Це зброя масового знищення: вона руйнувала все довкола – й інфраструктуру, і людей. Радіація проникала всюди. Обличчям тієї війни став атомний гриб над Хіросімою. Згодом цю зброю «удосконалили», винайшовши нейтронну бомбу. Вона залишала незаторкнутими будівлі та інфраструктуру, але радіацією знищувала тіла людей. «Нейтронна війна» не стала реальністю, оскільки була лиш частиною політики стримування. Тому її обличчя – це Загроза.

Винаходом «гібридної» війни, яку ще остерігаються назвати Третьою світовою, стала фейкова бомба. Це також зброя масового ураження. Вона залишає незаторкнутими будівлі, інфраструктуру й навіть людські тіла. Вражає, натомість, лише людську душу. Найголовніша сила глибокого ураження у фейковій бомбі – це Недовіра. Її жертви – розгублені люди, які неспроможні відрізнити правду від брехні. Її символи – дискредитація українського Майдану, Брекзїт і підірвані виборчі системи західних демократій.

Першою жертвою агресії стала Україна, проте «фейкова» війна є світовою. Вона підриває спроможність урядів приймати правильні рішення, оскільки вони починають оперувати не об'єктивними фактами, а їхніми суб'єктивними інтерпретаціями. Тому найголовнішою жертвою цієї війни стає Правда.

Схоже, ми впритул наблизилися до тієї останньої війни, яка йтиме між Добром і Злом та яку звично називають Армагеддоном...

Мирослав МАРИНОВИЧ,
український правозахисник, публіцист, релігійна-
вець, один із засновників Української Гельсінської гру-
пи, віце-ректор Українського Католицького Університе-
ту у Львові, учасник ініціативної групи «Перше грудня».
<https://zbruc.eu/node/79928>.

Українська громада провела у Лісабоні акцію на підтримку Олега СЕНЦОВА

Українська громада у Лісабоні провела акцію на підтримку вимог Олега Сенцова, що оголосив безстрокове голодування у російській в'язниці. На акції було зачитане звернення, яке буде направлено в посольства різних країн у Португалії, як також, до політичних та урядових інституцій.

Однією з надуманих причин анексії Криму і військових дій на Сході України, яку представляють російські високі політики, було так зване «переслідування» російськомовного населення цих територій.

(Закінчення на 4 стор.)

ЩОРОКУ третьої неділі травня мільйони українців, на Батьківщині й у діаспорі сухих, традиційно вшановують пам'ять співвітчизників, закатованих упродовж майже 70-річного панування в Україні злочинної окупаційної московсько - комуністичної влади.

Десятки тисяч небайдужих людей, передусім мешканців Києва і прилеглих до столиці районів, за покликом сумління беруть цього дня участь у жалобних заходах, що відбуваються в Національному культурно-історичному заповіднику «Биківнянські могили». Серед них -- представники партій і громадських організацій державницького спрямування, очільники українських церков, дослідники причин і наслідків комуністичного терору. А також -- діти, онуки і правнуки тих, хто за ви роком судів чи позасудових органів - «особливих наряд», «трійок» і «двійок» були замордовані у сталінських катівнях або загинули від непосильної праці, голоду й холоду в численних концтаборах на «великих стройках камунізма».

смерті, що нібито настала 28 листопада 1942 року, була хвороба серця. Щоб приховати від народу страхітливі масштаби комуністичного терору 1937-38 років, до якого були причетні (отже мали б понести відповідальність) посіпаки «вождя», серед них Микита Хрущов і вся кремлівська кліка, тодішня влада свідомо вводила в оману членів родин репресованих, вказуючи в документах вигадані дати смерті від неіснуючих хвороб.

Згодом комуністи вчинили ще одну наругу над пам'яттю знищених ними людей. У часи «перестройки», коли київська громадськість стала відкрито говорити правду про масові поховання жертв сталінських репресій у Биківнянському лісі, влада встановила на одній з галявин кам'яний пам'ятний знак. З написом: «жертвам німецьких фашистів». Як це завжди робили інтернаціонал-соціалісти, вони й цього разу намагалися перекласти відповідальність за власні злочини на інших. Цього разу – на націонал-соціалістів, своїх ідеологічних братів і колег з людиновбивства. Проте наприкінці 1980-х, приперта до ганебної стіни «залізної-

Успішно виконавши за «рекордно» короткий термін сталінський план з людиновбивства (за три місяці 8000 українців було невідкладно розстріляно, а 20800 - запроторено до винищувальних таборів, звідки ніколи ніхто не повернувся), Ізраїль Леплевський як «справжній більшовик-ленінець, нещадний до ворогів партії і народу», вирішив, що цього замало. Тому аж 4 рази просив високе московське керівництво збільшити плани репресій щодо українців. З такими самими проханнями до Сталіна -- нібито від імені трудящих - зверталися Центральний комітет, обкоми й райкоми компартії України. Звісно, щоразу такі побажання «українських» комуністів невідкладно задовольнялися Кремлем. Адже між республіками, областями й районами розпочалося «соціалістичне змагання» — хто швидше викриє і знешкодить більше ворогів народу. З цією метою всіляко заохочувалося донощицтво і «стукацтво». Не тільки комуністи і комсомольці, але й шмаркаті піонери були зобов'язані писати доноси на колег, друзів і сусідів.

Вшанування жертв політичних репресій

(До 80-річчя вершини масового комуністичного терору)

Саме біля Биківнянських могил теплого травневого дня років п'ятнадцять тому випало мені познайомитися з мешканцем Борисполя Олександром Котком. Незважаючи на похилий вік, приїхав пан Олександр до місця скорботи і пам'яті вшанувати свого батька Котка Сергія Васильовича, вбитого на 40 році життя комуністичними песиголовцями в листопаді 1937 року. Після розстрілу в тюремному підвалі його тіло було перевезене в сосновий ліс неподалік с. Биківня й закопане (а не поховане з дотриманням усіх традиційних ритуалів) в одній з багатьох траншей. Ці ями стали безіменними братськими могилами для майже двохсот тисяч людей, розстріляних енкаведистами у київських тюрмах упродовж 1937-41 років.

Хто ж такий Сергій Котко, які злочини скоїв, за які провини було йому винесено смертний вирок? Мені вдалося ознайомитися з деякими документами, що проливають світло на долю цієї людини. А в ній, як у краплині роси, віддзеркалюються трагічні сторінки української історії. З'ясувалося, до дня арешту С. Котко сумлінно працював бухгалтером у бориспільському банку, вільний час віддавав праці у власному господарстві. Не був ні злодієм, ні грабіжником, ні хабарником. Як людина інтелігентна, освічена й патріотична, користувався повагою земляків. Належав до числа тих бориспільців, хто пам'ятав про свій козацький рід, мав загострене почуття справедливості і негмамовний дух. Ось що сказано про С. Котка в документах, копії яких роздобув його син.

Витяг із протоколу засідання «трійки» при Київському обласному управлінні НКВД УРСР (нагадую: «трійка» - позасудовий репресивний орган, існування якого не було передбачене чинною на той час Конституцією) констатує розгляд «справи №1970 Бориспільського РУ НКВД за звинуваченням (прошу звернути особливу увагу!) українця, хлібороба, колишнього офіцера петлюрівської армії». Далі перераховано «злочини» Сергія Котка без жодних подробиць: «проводив контрреволюційну роботу проти існуючого ладу, вихваляв петлюрівський лад, заявляв, що готовий зі зброєю в руках боротися за Самостійну Україну, жалкував, що в 1918-1919 роках бориспільці не виступили дружно на заклик Петлюри». З огляду на перераховані звинувачення «трійка» у складі начальника обласного управління НКВД, прокурора і секретаря обласного комітету комуністичної партії постановила: «Котка С. В. розстріляти, особисте майно – конфіскувати».

Обвинувальний вирок містить показання свідків, які підтверджують факти «контрреволюційної» діяльності Сергія Котка. Зокрема, якийсь К. Ситник свідчив, що Котко С. В. казав: «Помилку ми зробили 1919 р., що не виступили одностайно на заклик Петлюри. А зараз знищити більшовицьку владу і вирвати Україну з московського ярма набагато важче. Хоча це станеться неминуче!»

Хіба не заслуговує нашого схвалення й захоплення непереборний історичний оптимізм Сергія Котка?! Адже в чорні часи жорстокої диктатури московських окупантів він беззастережно вірив у державну волю і щасливу долю нашої улюбленої Вітчизни. Й не боявся говорити про це землякам. Але серед них знайшовся підлий зрадник, який написав на патріота донос до Бориспільського РУ НКВД і цим погубив безвинну людину.

Витяг з акту розстрілу Котка С.В. безпристрасно фіксує: «Постанову трійки КОУ НКВД УРСР виконано 13 листопада 1937 року о 23 годині». Довідку про посмертну реабілітацію батька, в якій містилася також інформація про причину смерті і її правдиву дату Олександр Котко отримав із Генеральної прокуратури України лише на початку 2000 року.

Хоча ще далекого 1962 року, в часи «хрущовської відлиги» Київська обласна прокуратура у відповідь на запит Олександра Котка про батькову долю (адже про нього ніхто нічого не знав довгі 25 років) надала довідку - як бачимо, брехливу - про те, що буцімто Сергій Котко був засуджений «за злочинну діяльність» лише на 10 років «без права листування». А причиною його

ми» аргументами (архівні документи, показання свідків, результати розкопок) активної громадськості, очолюваної жителем Броварів Миколою Лисенком - людиною надзвичайно енергійною, цілеспрямованою і наполегливою - тодішня влада змушена була ганебно відступити. Однієї темної ночі фальшивий напис на камені було стерто, натомість викарбовано правдивий.

Із книги М. Роженька та Е. Сохацької «Сосни Биківні свідчать: злочин проти людства» можна довідатися, що в один день із Сергієм Котком у Лук'янівській тюрмі було розстріляно ще 47 осіб. Серед них - двоє його земляків. Це мешканці сіл Бориспільського району: Федосій Корнійович Гапон (с. Рогозів) та Іван Якович Тур (с. Іванків). Отже, людиновбивчий механізм репресій, запущений в дію ініціатором перманентного державного терору Леніним, з різною інтенсивністю безупинно функціонував при всіх його наступниках.

Чому масове людиновбивство набуло величезних масштабів у період 1937-1939 років? У середині 1930-х років сталінська банда, щоб остаточно узурпувати владу, вирішила не тільки назавжди позбутися всіх конкурентів, незгідних і критиків у компартійному середовищі, але й провести тотальну «чистку суспільства від елементів, неспроможних будувати соціалізм». І запровадити в СРСР деспотичний тоталітарний режим. Масовий державний терор мав далекосяжні цілі: на багато років насадити у совєцькому суспільстві атмосферу всеосяжного страху, постійних підозр, взаємної недовіри, невпевненості у завтрашньому дні, тупої, пасивної покори і нищого, догідливого пристосування. А також примусити десятки мільйонів осіб боїтися незалежно думати, вільно говорити, шукати причини свого жалюгідного становища, аналізувати соціально-економічні й духовно-ідеологічні процеси, самостійно робити висновки про політичну ситуацію в державі й давати правдиві оцінки діям влади. Натомість заставити людей щодня перейматися тільки однією думкою: як вижити. І цим привчити їх, заляканих, затурканих, позбавлених можливості вільномудства, честі й гідності, до безвідмовної, тваринної підлеглості «улюбленій» і обожнюваній владі, до беззастережного виконання всіх її розпоряджень. Тобто стояла стратегічна мета: знищити паростки громадянського суспільства, перетворивши соціум на стадо. У наш час схожі процеси у різних формах відбуваються на Московщині й у КНДР.

Саме з цією метою 1937 року на найвищих урядовому й компартійному рівнях було ухвалено низку таємних постанов, відповідно до яких винищенню шляхом негайного розстрілу і запроторення до концтаборів підлягали мільйони людей. Москва встановлювала плани не тільки щодо кількості тонн виробленої продукції (буряків, пшениці, вугілля, металу), але й щодо кількості людей, які підлягали репресіям, і розсилала їх у «союзні республіки». Республіканське керівництво розподіляло цю кількість по областях, області – по районах. Як бачимо, при «соціалізмі» вся діяльність держави, у тому числі у сфері людиновбивства, здійснювалася на планових засадах. Злочинна планова більшовицька політика геноциду не має аналогів у світі!

Для реалізації терористичних кремлівських планів в Україну на посаду шефа республіканського НКВД був присланий відомий садист І. М. Леплевський. Точ був один із найлютіших представників енкаведистської зграї скажених псів сталінщини. Про його заслуги в боротьбі проти «ворогів народу» свідчили нагородили: два ордени Червоного прапора та один Червоної зірки. В Україну Ізраїль Мойсейович приїхав з особливими повноваженнями від особисто Сталіна та Єжова. Перше, що він зробив—провів «чистку» в центральному апараті Київського НКВД. Декілька десятків керівників енкаведистів - ставлеників колишнього наркома В. Балицького були звинувачені в низці злочинів, передусім, у підготовці «фашистського заклоту» і негайно розстріляні. Ворогом народу був оголошений також Балицький. Проте його чомусь не розстріляли, а лише запроторили до концтабору. Там «вірному лєнінцю і залізного більшовика» зарізали такі, як і він сам, професійні душогуби.

«Чевонагалстучні» юні лєнінці за прикладом Павлика Морозова з радістю «доносили» на своїх батьків і вчителів! І цим назавжди ламали їхні (а також свої) долі.

Про масштаби комуністичної політики масового терору свідчать офіційні дані. Якщо за першу половину 1937 року в Україні було розстріляно лише 264 особи, то вже впродовж другої половини того року і всього наступного 1938 року було закатовано понад 120 тис. людей! Декілька мільйонів українців загнано до численних сибірських концтаборів, звідки вони ніколи не повернулися.

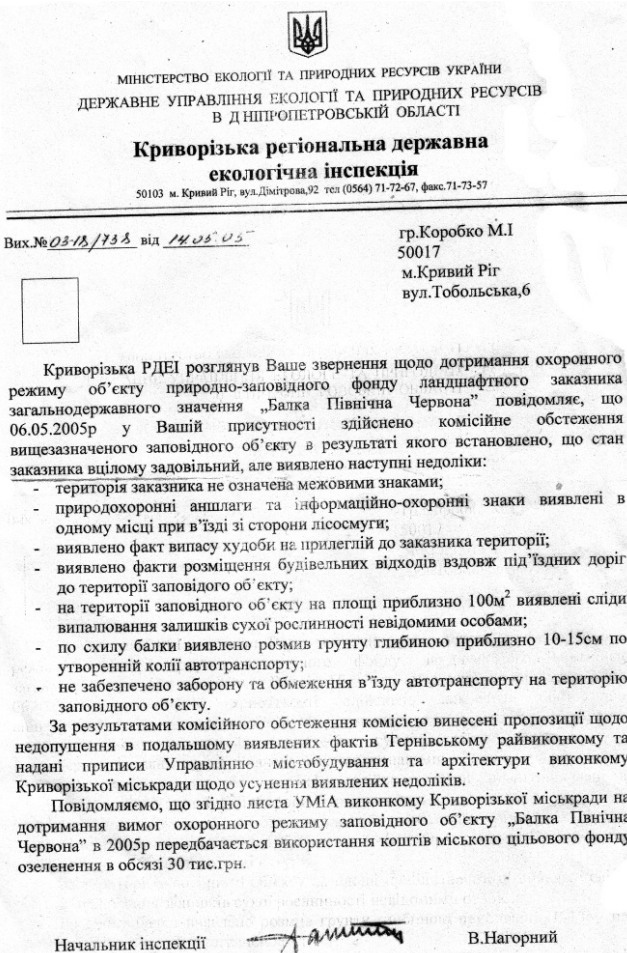
Жертвами сталінізму стали найпорядніші, найосвіченіші, найпатріотичніші наші земляки. Знищувалися люди найпродуктивнішого віку, переважно чоловіки. В Україні практично не залишилося родини, якої б велике горе не торкнулося своїм чорним крилом. За вказівкою Леплевського людей хапали без дотримання будь-яких юридичних формальностей: санкції прокурора, висунення конкретних обвинувачень (бачимо це на прикладі Сергія Котка). Заарештованих з метою визнати вини й належність до антирадянських організацій (фашистських, троцькістських, націоналістичних, терористичних тощо) по-звірячому били, нещадно катували, калічили, позбавляли їжі і сну. Антиукраїнську політику Кремля щодо цілеспрямованого винищення нашого народу без перебільшення можна назвати геноцидом, якому ніколи не повинно бути ні забуття, ні прощення! Тодішня компартійна преса по-холоуйськи вихваляла «невтомну діяльність вірного учня Сталіна, відданого більшовика Ізраїля Леплевського». За винятково високої «досягнення» в душогубстві цей сатана отримав ще й орден Леніна (адже боровся проти ворогів партії по-лєнінськи!) і звання «заслужений чекіст», яке присвоювалося найбільш кровожадним сталінським шакалам.

Нині дехто з «лівих», визнаючи факти жакхливих політичних репресій у часи сталінізму, називає їх викривленням загалом правильної політики побудови «світлого майбутнього». На підтвердження своєї тези ці особи вказують на те, що серед репресованих траплялися й комуністи. Так, це правда: за вказівкою Сталіна Леплевський наказав оголосити ворогами народу й розстріляти першу п'ятірку керівників усіх областей і районів, здебільшого членів ВКП(б). Але така вже була злочинна природа компартії: безжально знищуючи мільйони антикомуністів чи просто позапартійних, далеких від політики людей, вона час від часу била залізним кулаком саму себе по вузьколобій догматичній голові. Очевидно, щоб та, як казав «вождь і учитель», не «паморочилася від успіхів».

1938 року після погрому України І. Леплевського перевели до Москви. Через деякий час заарештували (звісно, без санкції прокурора) і вкинули до катівні. Цікава деталь: заступником генерального прокурора СРСР на той час був його старший брат Гершко Мойсейович Леплевський. Не витримавши лютих побоїв і багатогодинних страхітливих катувань, понівечений, закравлений, жалюгідний, ледь притомний Ізраїль зізнався в усьому, чого від нього вимагали кати-слідчі, вчорашні колеги: що він активний член підпільних терористичних організацій - фашистської і троцькістської- та агент розвідок багатьох держав. Під тортурами, коли від нього вимагали назвати імена спільників, заявив, що не хтось чужий, а саме рідний брат Гершко завербував його до антирадянської організації. Замість покаятися перед смертю за страхітливі злочини проти українського народу, кат і душогуб дуже жалкував, що мало люду винищив в Україні. У липні 1938 року «вірного сталінця, чесного більшовика, заслуженого чекіста» розстріляли. Гершко Леплевський ненадовго пережив свого молодшого брата.

Анатолій КОВАЛЬЧУК, онук репресованих українців — Павла КОВАЛЬЧУКА і Лавріна ЗОРЕНКА, учасник боротьби за Незалежність України у 20-му столітті, голова Київського ОБ Всеукраїнської ГО «Євромайдан українського народовладдя імені Героїв Небесної сотні».
(Закінчення в наступному числі)

Державний ландшафтний заказник «Балка Північна Червона»: полігон профанації заповідної справи в Україні

Тяжким був шлях становлення цієї цінної природної території на шляху до набуття заповідного статусу. Як це не несподівано звучить, але початково збереженню цієї унікальної скарбниці Півдня посприяла побудова в кінці 19-го століття Катерининської залізниці. Міст, що з'єднав два протилежні борти степової балки, за пореволюційних часів як стратегічний об'єкт був обнесений охоронною зоною. Саме це уберегло саму балку від її перетворення в ємність (за термінологією тогочасних проєктантів) для промислових чи побутових відходів, як це сталося з абсолютною більшістю балок басейну ріки Саксагань на Кіровоградщині. Необхідність збереження біологічних, геологічних, ландшафтних цінностей чи водних притоків Саксагані на той час не розглядалася. Лише у 1983 році розпорядженням Ради Міністрів Української РСР від 30 березня була створена Кіровоградська міська інспекція Держкомітету УРСР по охороні природи, яка не мала особливого впливу на позицію міської влади щодо згаданих питань. Її перший керівник В. Махорін працював у такий спосіб, що в короткому часі змушений був за сприяння місцевої влади таємно втікати з міста.

Звичайно, у всі часи знаходилися люди, які бачили світ глибше, ніж їхні сучасники. У 60-ті роки 20-го століття відомий дослідник геології Кіровбасу кандидат геолого-мінералогічних наук Юрій Георгійович Гершой регулярно практикував виїзні ознайомчі навчання геологічного активу на різноманітних відслоненнях гірських порід і, зокрема, на відслоненнях балки Червоної, міст якої на той час з причин проведення гірничо-видобувних робіт в районі залізниці був ліквідований. Гершой Ю. Г. зазначав важливість взяття під державну охорону рідкісних геологічних утворень, проте можливості впливу на рішення влади він не мав, оскільки в довоєнний час був підданий репресіям.

Уперше геологічні об'єкти балки були взяті під охорону держави як геологічний заказник місцевого значення в 1974 році. Із публікацій в пресі відомо, що систематичне вивчення рослинного світу Червоної балки розпочалося з 1972 року.

Так сталося, що процес погодження проєктної документації для заповідання скарбів балки співпав з кампанією масового надання земельних наділів для колективного садівництва та чергового заходу з лісонасаджень. У післявоєнний період ще існувала ситуація, яка створювала можливості для заповідання на базі балки Червоної об'єктів площею більше 200 га, що підсилювало її стійкість і підвищило її наукову цінність. І ось за умов соціалістичного планового господарства значна площа цілинного степу, розташованої на верхніх схилах південного борту балки, без оцінки розмірів втрат біорізноманіття була виділена під заліснення, а територія балки на схід від теперішніх меж заказника, з геологічними відслоненнями найдревніших порід і з степовою рослинністю, мистістю міського голови Гутовського Г. І. була «подарована» трудовому класу для започаткування колективного садівництва. Посаджений на жорстких ґрунтах ліс на сьогодні має жалюгідний вигляд, а знищена під виглядом «рекультивуації» для потреб садівництва пам'ятка природи

республіканського значення «Відслонення порід криворізької серії в балці Північній Червоній» («Геологические памятники природы», Киев, «Наукова думка», 1987) без зайвих формальностей перестала існувати. Так само була знищена численна колонія берегової ластівки на борту піщаного кар'єру.

Постановою Ради Міністрів УРСР від 12.12.1983 № 495 створено ландшафтний заказник загальнодержавного значення площею 28 га, а Рішенням Дніпропетровського облвиконкому від 09.06.1988 № 231 - ландшафтний заказник місцевого значення площею 26 га з однойменними власними назвами. Формування матеріалів обґрунтування заповідання відбувалося за драматичних умов: голова міськради, щоб не мати зайвого клопоту з охоронними зобов'язаннями і переслідуючи утилітарні інтереси землекористування, всіляко перешкоджав становленню масштабного природно-заповідного об'єкту. Ще на стадії планування другої частини (місцевого значення) заповідного об'єкту автор цих рядків, оцінивши штучність проєктів створення двох об'єктів ПЗФ різного статусу з рівноцінними біологічними і ландшафтними складовими, звернувся за підтримкою до Президії Республіканської ради Українського товариства охорони природи. Президія підтримала пропозицію, зазначивши в листі від 12.01.1988 р.: «Ваші листи від 21.12.87 р. та 23.12.87 р. розглянуті Президією Республіканської ради з участю секції природно-заповідних територій. Вважаємо, що Ви правильно ставите питання про те, що створення природно-заповідного об'єкта місцевого значення поряд із ландшафтним заказником республіканського значення «Балка Північна Червона» недоцільне. Ми підтримуємо Вашу пропозицію про необхідність детального обстеження цього заказника в природі з метою з'ясування екологічної ситуації, стану заповідного режиму та розробки пропозицій про розширення території заказника з тим, щоб до території заказника увійшли найбільш цінні як геологічні, так і ботанічні ділянки. Сесія природно-заповідних територій товариства запланувала в травні цього року виїзд для обстеження заказника Балка Північна Червона. Будемо вдячні, якщо Ви зможете взяти участь в цьому обстеженні. Дякуємо Вам за турботу про природу рідного краю». Події останніх років комуністичного правління розвивалися непередбачувано, і планованого обстеження заказника не сталося.

За 35 років свого існування державний ландшафтний заказник «Балка Північна Червона» так і не удостоївся набуття повноцінного статусу, оскільки по цей час відсутня його землепорядна документація, не винесені в натуру межі. Охоронне зобов'язання формально покладене на виконком Тернівської районної у місті ради, але будь-які охоронні заходи не практикуються. Звернення до державних органів завершуються посиленнями на труднощі і обіцянками звернути увагу, в той час як населення діє на території за своїм далеко не екологічним баченням. Для прикладу, наведу уривок із листа начальника Кіровоградської регіональної державної екологічної інспекції від 14.05.2005 р.: «... у Вашій присутності здійснено комісійне обстеження ... заповідного об'єкту, в результаті якого встановлено, що стан заказника в цілому задовільний, але виявлено наступні недоліки:

- територія заказника не означена межовими знаками;
- природоохоронні анклави та інформаційно-охоронні знаки виявлені в одному місці при в'їзді зі сторони лісосмуги;
- виявлено факт випасу худоби на прилеглій до заказника території;
- виявлено факти розміщення будівельних відходів вздовж під'їзних доріг до території заповідного об'єкту;
- на території заповідного об'єкту на площі приблизно 100 кв. м. виявлені сліди випалювання залишків сухої рослинності невідомими особами;
- по схилу балки виявлено розмив ґрунту глибиною приблизно 10 – 15 см по утвореній колії автотранспорту;
- не забезпечено заборону та обстеження в'їзду автотранспорту на територію заповідного об'єкту.

Пройшли роки, і легко пересвідчитися, що до «задовільного» стану заказника додалося, крім зазначених, ще більше недоліків: жодних аншлаків на території заказників немає, сталося випалювання більшої частини території заказника восени минулого року і значної території нинішньої весни, у багатьох місцях спостерігаються сліди пікніків.

І в такому стані, за умов нескінчених розмов про адаптацію українського законодавства до європейських норм, виборює своє право на життя абсолютна більшість заповідних об'єктів, що не мають власної дирекції.

Микола КОРОБКО, м. Кривий Ріг

На світліні: (1 стор.) у заказнику «Балка Північна Червона»

Фото Сергія ДАШКОВСЬКОГО

Генпрокурор просить Раду притягнути до кримінальної відповідальності депутата Колеснікова

Генеральний прокурор України Юрій Луценко вніс до Верховної Ради подання про надання згоди на притягнення до кримінальної відповідальності народного депутата від «Опозиційного блоку» Дмитра Колеснікова. Згодом стало відомо, що Луценко також вніс подання щодо Олександра Вілкула.

Про це повідомила прес-секретарка Луценка Лариса Сарган.

За даними слідства, Колесніков сприяв відчуженню нерухомості на загальній площі 7 тисяч квадратних метрів землі в місті Дніпро.

«Слідством встановлено, що Дмитро Колесніков, перебуваючи на посаді Голови Агентства держмайна України, зловживаючи службовим становищем, вчинив певні дії, внаслідок чого стало можливим відчуження об'єктів нерухомості — виробничого та лабораторно-побутового корпусу державного підприємства «Науково-дослідний та конструкторсько-технологічний інститут трубної промисловості ім. Я.Ю. Осади» у Дніпрі загальною площею майже 7 тис. кв.м», — написала Сарган.

Подання вже зареєстровано в апараті Ради. Зазначимо, що Дмитро Колесніков у період з 24 грудня 2012 року по 2 березня 2014 року обіймав посаду голови Дніпропетровської обласної державної адміністрації.

19 квітня Луценко анонсував зняття недоторканості ще з кількох депутатів. Йшлося, зокрема, про Колеснікова, а також про ще одного депутата від «Опозиційного блоку» Олександра Вілкула.

Сайт «Громадське радіо», 25 травня 2018 року

На світлинах: депутати від «Опозиційного блоку» Олександр Вілкул (ліворуч) та Дмитро Колесніков

Фото: Сергія Ісаєва /УНІАН
<https://hromadske.ua/posts/henprokuror-pro-syt-radu-prytiahnuty-do-kryminalnoi-vidpovidalnosti-deputata-koliesnikova>

На «АрселорМіттал» у Кривому Розі під час перевірки локомотивів знайшли 30 порушень

В ході акції «тиждень охорони праці» комісія перевірила локомотиви на «АрселорМіттал Кривий Ріг». До 23 травня встигли проінспектувати 74 машини. 30 з них виявилися в несправному стані. Про це повідомляє «Дніпроград» із посиланням на Перший Міський.

Як зазначив директор департаменту з охорони праці та промислової безпеки підприємства Сергій Теслюк, роботу тепловозів призупинять до усунення всіх порушень. В основному це були витіки масла, які могли б стати причиною пожежі. Крім цього, під час перевірки виявили просторчені вогнегасники, відсутність піску в бункерах тепловозів.

Окрім цього, інспектори виявили несправності огорожі тягових електродвигунів. Теслюк також сказав, що під час перевірок члени комісії побачили на території підприємства локомотиви, які не поставили на гальмо. А в деяких навіть працювали дизельні двигуни і не було гальмових башмаків.

Нагадаємо, що нещодавно на АрселорМіттал заговорили про банкрутство.

Іван МУРАХА, сайт «Дніпроград», 25 травня 2018 року

ІНФОРМУЮТЬ ВИДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДІАСПОРИ

У сьогоднішній добірці матеріалів на цю сторінку, яка починається з інформації про підтримку протесту українського режисера і борця за утвердження демократії в світі Олега СЕНЦОВА (а її початок – на першій сторінці газети), ми звертаємо увагу наших читачів до тих моментів, які є на сьогодні дуже важливими для нас, українців, хоч мова в них іде про те, що відбувається за кордонами України.

Реформи тривають і не без успіхів

За останні чотири роки українська влада на шляху до демократії зробила більше, ніж за попередні 20 років. Однак, це не привід зупинитися, тим більше, що деякі реформи через їх незакінченість не дають логічно очікуваних вислідів. Таку думку висловила «Американська мережа друзів України» (Friends of Ukraine Network, FOUN), куди входять американські політики, дипломати та представники наукових інституцій.

«Ми радіємо за Україну, бо вона здійснила більше реформ у багатьох галузях за останні чотири роки, ніж за попередні два десятиріччя, але їй конче треба виявити ще послідовніше провідництво, ще більше зусиль і більше відданості у боротьбі з корупцією у державній та приватній сфері. Подолання корупції було головною вимогою Євромайдану, Революції. Як свідчать опитування, ця вимога залишається для українців пріоритетною і сьогодні», – йдеться в повідомленні FOUN.

Які ж пріоритети діють в Україні в цьому році?

Незалежний спеціалізований антикорупційний суд найвищої моральної стійкості має бути створений у повній відповідності до рекомендацій Венеційської комісії та умов програми Міжнародного валютного фонду.

Українська влада та державні органи мусять підтримувати, а не гальмувати діяльність Національного антикорупційного бюро та Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, а також припинити політично вмотивовані нападки на них.

Необхідно реформувати Національне агентство з запобігання корупції (НАЗК) та оновити його керівництво, щоб забезпечити повний та ефективний контроль за перевіркою статків українських посадовців.

Необхідно скасувати дискусійне положення антикорупційного закону, що вимагає від фізичних осіб та організацій, які займаються антикорупційною діяльністю, подавати щорічні декларації про майно.

Деякі високопосадовці та депутати Верховної Ради зловживають чинними положеннями закону про депутатську недоторканість. Недоторканість має бути скасована або обмежена таким чином, щоб уможливити законне кримінальне переслідування злочинів, особливо у корупційних справах.

З особливим підкресленням у FOUN зазначають, що у 2019 році відбудуться в Україні вибори, але може бути причиною відкладання цих реформ.

«Ми повною мірою здаємо собі справу, що Україна переборює надзвичайні виклики, перш за все – агресію з боку Росії. Але для майбутнього України однаково важливим є успіх у внутрішній війні з корупцією – від цього залежить здійснення прагнень і сподівань Революції Гідності», – підкреслили в FOUN.

Часопис української діаспори в США «СВОБОДА», редакційна стаття, 25 травня 2018 року

Українська громада провела у Лісабоні акцію на підтримку Олега СЕНЦОВА

(Закінчення. Початок на 1 стор.)

З такої ж причини була сфабрикована кримінальна справа проти українського режисера Олега Сенцова та активіста Олександра Кольченка, яких затримали в анексованому Криму 10 травня 2014 року. Їх звинуватили в підготовці терактів, засудивши Кольченка до 10, а Сенцова – до 20 років позбавлення волі. На даний час Сенцова утримують у колонії «Білий ведмідь» у місті Лабитнангі, Тюменської області.

14 травня Олег Сенцов оголосив безстрокове голодування.

Зараз Сенцов сидить в одиночній камері. Його адвокат не виключає, що Сенцова направлять на примусове психіатричне обстеження і застосують примусове годування. Олег вимагає звільнення всіх українських політичних в'язнів Кремля, при цьому про власне звільнення він не просить. Завзятість і принциповість Олега дозволяють думати, що він дійсно піде до кінця і готовий голодувати аж до смертельного результату, якщо його вимоги не виконають. У цих умовах ми не можемо мовчати і залишатися байдужими.

На даний час в РФ знаходяться 64 громадян України з політичних мотивів позбавлені своєю

ди та права на справедливе судочинство. Вони піддаються тортурам і тиску, знаходяться в неприйнятних умовах ув'язнення, втрачають фізичне та психічне здоров'я, розлучені з сім'ями й дітьми. До них не допускають українських консулів і не надають належної медичної допомоги. У деяких з них терміни несправедливого ув'язнення досягають 22 років.

Українські митці, науковці, громадські діячі звертаються до світової громадськості проявити солідарність з Україною і вимагати у політичного керівництва РФ термінового звільнення Олега Сенцова ті інших політичних в'язнів, що утримуються у тюрмах РФ.

На нашу думку, однією з форм цивілізованого тиску на Москву, міг би бути бойкот і неучасть у чемпіонаті світу з футболу 2018, що має пройти в РФ. Закликаємо всіх людей доброї волі підтримати вимоги «в'язня сумління» - Олега Сенцова і спасти його життя!

«Стожари», інформаційний портал українців світу, 25 травня 2018 року
<https://svitua.org/novyny/ukraintsi-v-sviti/item/7362-freesentsov-ukrainska-hromada-provela-u-lisaboni-aktsiiu-na-pidtrymku-oleha-sentsova.html>

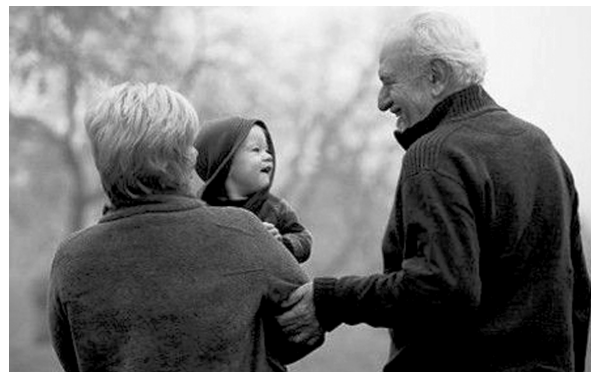
Італія на другому місці в світі по старінню населення

Згідно з офіційною статистикою, на 100 молодих італійців у даний час доводиться 168,7 літніх громадян, що виводить країну на друге місце у світі по старінню населення. Гостро стоїть в країні і проблема так званої соціальної самотності, що відбивається на життях літніх людей: за даними експертів, самотні літні люди проводять по десять і більше годин в день без будь-якого спілкування з іншими людьми. Примітно також, що 17% громадян в Італії відчують себе практично повністю позбавленими будь-якої соціальної підтримки.

Чисельність населення в Італії також скорочується вже 9 рік поспіль: на перше січня цього року в країні проживало трохи менше 60,5 млн осіб, у тому числі 5,6 млн іноземців. За останній рік населення країни зменшилося відразу на 85 000 чоловік.

В країні зареєстрували також рекордне зниження народжуваності. Ще в лютому Іstat повідомив, що рівень народжуваності досяг історичного мінімуму, починаючи з моменту утворення єдиної італійської держави в 1861 році. У 2017 році в Італії народилося всього 464 000 дітей.

Згідно з останньою доповіддю Іstat, в країні є

й інші серйозні проблеми: лише 18,5% молодих людей вдається самостійно, без допомоги родичів і знайомих отримати вищу освіту, а знайти роботу самостійно вдається лише 15% молодих людей. Згідно зі статистикою, понад 47% італійців отримують робоче місце, використовуючи «неформальні канали»

Маріанна СОРОНЕВИЧ, «Українська газета в Італії», 22 травня 2018 року

Історії успіху. Найвищі бали із ЗНО - шлях до Кембріджу

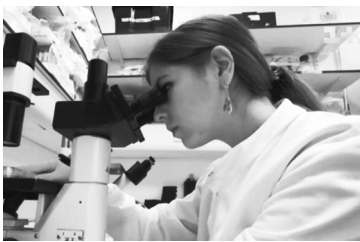
Львів'янка Анастасія Сибірна, яка десять років тому склала ЗНО одразу з трьох предметів на найвищі 200 балів, нині працює у британському науковому та освітньому центрі Кембридж в інституті, де нобелівський лауреат Джон Гордон уперше в історії провів успішне клонування живої істоти. Зараз українка разом із видатним ученим вирощують здорові людські органи замість уражених і готуються забезпечити прорив у лікуванні хвороб.

«Це вже можливо для хвороб ока. У найближчі чотири роки для заміни пошкоджених клітин в очі застосовуватимуть інші омолоджені клітини цієї ж людини», – каже сам Гордон. Настя ж додає, що можливості роботи з клітинами дуже бага-

ті – мова йде про те, що підлатати можна будь-що в людському організмі. «Уявімо, що в когось є проблеми печінки. Ми можемо взяти якісь клітини шкіри чи крові, обнулити їх, додати молекули, які перетворюють їх на клітини печінки», – каже вона. Історією успіху українки зі «Стожарами» поділилась ТСН.

Українка зараз працює над створенням сперматозоїдів та яйцеклітин, і результати її роботи можуть бути проривом у боротьбі із безпліддям. Настя визнає, що нині до успіху пройдено тільки половину дороги. Однак керівник лабораторії не натішиться. «Настя дуже хороший експериментатор. Відбір до нас проходять лише найкращі», – твердить він.

Добрим словом згадують

колишню ученицю і в Україні. «Вона стала відомою в нашій школі, бо зайняла призове місце на міжнародній олімпіаді з біології. Свою доповідь вона робила англійською мовою», – зауважила вчителька іноземної мови. Настя вільно володіє англійською та французькою, а на ЗНО отримала максимальні бали з української мови, хімії та з біології.

Під час конференції зв'язку з міністром освіти та науки України Лілією Гриневич

львів'янка дала зрозуміти, що повернення на Батьківщину в її найближчі плани не входить. «На жаль, зараз в Україні з багатьох причин інфраструктура і фінансування для науки не є достатніми, особливо в тій галузі, якою я займаюся», – пояснила вона. Міністр у відповідь запевнила, що вже працює над тим, аби молоді науковці не втікали за кордон. «Я вам бажаю успіху, набирайтеся досвіду. Я впевнена, що ми і в Україні будемо досягати результатів», – заявила Гриневич.

Мама Насті мріє про повернення доньки в Україну, але також розуміє, що вітчизняна наука переживає не найкращі часи і не може забезпечити належним чином спеціалістів такого рівня. Не стати біологом

у таких батьків шансів не було: мама завідує кафедрою біології в університеті, а батько є директором інституту біології клітини. Подружжя Сибірних також працює над науковими відкриттями; зокрема, шукає антибіотик, до якого були б вразливі патогенні бактерії. Однак тато Андрій з гордістю визнає, що донька вже стала знаменитішою. «Розумієте, я такий простий академік. А про неї фільми знімають», – каже він

Ніна ПЕТРИКІВСЬКА, «Стожари», 28 травня 2018 року

<https://svitua.org/osvita/item/7365-istorii-uspikhu-na-ivshchi-baly-iz-zno-shliakh-do-kembridzhu.html>